

Univerzita Karlova

Filozofická fakulta

Ústav Dálného východu

Autoreferát (teze disertační práce)

Mgr. Igor Cima

Fikční světy postmoderní japonské prózy

Fictional Worlds of Postmodern Japanese Literature

Praha 2021

Vedoucí práce: Mgr. Martin Tírala, Ph.D.

Úvod – představení tématu

Japonsko v osmdesátých letech registrovalo několik fenoménů, které významně proměnily jeho kulturní krajinu. Především se jedná o rychlý růst konzumní společnosti, která posílila pozici masmédií, reklamy a trhu, stejně tak potom rozvoj a posílení pozice populární kultury. V konzumní společnosti se i kultura mění v primárně spotřebitelský produkt. Během osmdesátých let v Japonsku evidujeme především rozpad tradičních kulturních hierarchií, které od sebe striktně oddělovaly vysokou a nízkou (populární) kulturu, stejně tak literaturu a ostatní narativní žánry (komiks, animovaná tvorba).

Literatura se přirozeně v takovém prostředí mění. Mění se její pozice (přestává být izolovanou záležitostí vzdělanců), mění se její funkce (stává se čím dál více spotřebním zbožím), mění se také způsob, jakým autoři konstruují a zobrazují jednotlivé fikční světy. Literatura osmdesátých let má tendenci být silně vizuální (pod vlivem rozvoje vizuálních médií), její světy fragmentární (realita aktuálního světa je konstruována jako nekončící sled vrstvicích se obrazů), její jazyk přeplněn podstatnými jmény označujícími produkty (hodnota věci ve značce nikoliv v obsahu).

Kritici a badatelé tuto dobu často označují jako postmoderní. Její postmoderní charakteristiky jsou pak nahlíženy z mnoha různých úhlů: ekonomického, společenského, uměleckého nebo obecně kulturního. Na druhou stranu existují rovněž práce kritiků, které Japonskou postmodernitu jako koncept popírají, neboť tvrdí, že Japonsko ani neprošlo modernitou, natož aby mohlo být postmoderní.

V rámci této práce přistupuji k postmoderním tendencím v literatuře druhé poloviny sedmdesátých a začátku osmdesátých let nejprve z historické perspektivy, tedy z perspektivy jejich zdrojů, a poté v momentu jejich vzniku a reflexe. Výsledkem tohoto přístupu je komplexní a plastický obraz nejdůležitějších proměn, které ve vymezeném období v japonském literárním prostoru pozorujeme, a které výrazně ovlivnily jeho budoucí podobu. Předkládaná práce vychází z předpokladu, že japonská postmoderna je fenomén historický, jehož vnitřní logika je nejlépe uchopitelná v kontrastu s jeho moderním předchůdcem. Japonská postmoderna není pouhým předělem a odmítáním, zároveň však vytváří dostatek rozdílností na to, aby bylo relevantní o ní hovořit jako o specifickém fenoménu, a ne jako o pouhé extenzi modernity. Zkoumání vychází z hypotézy, že postmoderní tendence v japonské literatuře nejsou pouze výsledkem globalizované kultury, která je čím dál více uniformní pod hlavičkou nadnárodního kapitalismu, ale historickým fenoménem, který má svou vlastní specifickou náplň a logiku.

Základní východiska a metodologie

V západním kontextu je sice postmoderna rovněž složitým fenoménem, jehož časové vymezení a definice se bude lišit podle toho, z které disciplíny na něj budeme nahlížet, nicméně společným jmenovatelem je rozpad liberálně humanistického/vědeckého moderního modelu a zpochybňování jeho fixních hodnot. Pokud debatu přesuneme do Japonska, nelze tento model uplatnit, neboť japonskou modernitu na základě liberálně demokratických hodnot a vědeckého vidění světa definovat nelze.

Japonskou modernitu je potřeba definovat v kontextu lokálních specifíků. Na základě těchto specifíků pak lze vysvětlit i specifika postmoderních tendencí. Tato práce vychází z předpokladu, že západní modely moderního či postmoderního vývoje korespondují s japonskými na formální úrovni, neboť jim předcházejí a slouží jako jejich vzor, avšak jejich historická náplň je jiná. Mnoho názorů, které zpochybňují japonskou modernitu (a postmodernitu), vychází z tvrzení, že japonské modely nenaplňují předpoklady jejich evropských vzorů. Pro tuto práci jsem k problematice nepřistoupil z komparativní pozice, ale z pozice *apropriace*.

Japonská literární modernita se odvíjí od dvou základních problémů, a tím je subjekt a svět. V době předválečné byly hlavními cíli japonských literátů především vytvoření literárního jazyka vhodného pro tvorbu realistických světů, a následné zkoumání moderního „já“, které vyprodukovalo jeden z emblematických japonských fikčních útvarů, zповědní román *šišósecu*. To vše na pozadí konfliktu mezi domácí a cizí kulturou, která do země proudila neomezeně od druhé poloviny devatenáctého století.

V poválečném období se problematika posunula především do roviny subjektu versus světa, kdy válečná zkušenost vytrhla subjekt z úzké zkušenosti každodennosti a otevřela širší otázky lidského bytí. Bouřlivý politický vývoj poválečných let tento vztah dále akcentoval. Konflikt mezi vnějším a vnitřním na makroúrovni byl reprezentován především vztahem Japonska k USA.

Literaturu, která vykazuje postmoderní tendence, lze smysluplně vztáhnout ke konkrétním problémům v rámci výše zmíněných moderních problémů obecných. Skrze takovou paralelu jsme schopni uchopit změny v literární krajině jako historický fenomén, čímž dokážeme zodpovědět otázku, proč současná japonská literatura vypadá tak jak vypadá, a ne pouze konstatovat přítomnost této rozdílnosti.

Formální rámec mého uvažování o postmoderně tvoří do značné míry práce západních kritiků, jako je Frederic Jameson, Perry Anderson, Hans Bertens, Linda Hutcheon, Ihab

Hassan nebo Zygmunt Bauman, jejichž práce mohou nacházet styčné body či se rozcházet, avšak jejich srovnání nabídne určitou konsenzuální *formální* vizi toho, jaký je světový (západní) postmodernismus a jaké jsou jeho povrchové kvality a vnitřní logika uspořádání tohoto diskurzu, které nám nabízí určitý výchozí bod pro zkoumání tohoto fenoménu v Japonsku. Cílem práce není pomocí prací západních kritiků a badatelů zkoumat fenomén postmoderny zevrubně, slouží pouze pro představu, s jakými vstupními předpoklady se musíme potýkat v Japonském kontextu. Hlubší implementací konkrétních náplní těchto konceptů či kritik bychom se dostali na nebezpečnou hranici hodnocení japonské postmoderny podle kritérií západních modelů, čímž bychom debatu uzavřeli v banálním kruhu otázky, jestli japonská postmoderna splňuje kritéria té západní.

Samotnou definici postmoderní situace vzhledem k potenciální šíři celé debaty soustředí hlavně do momentu jejího vzniku. To znamená, že se omezují primárně na autory, kteří bývají s tímto fenoménem spojováni, a dávám hlavní důraz na jejich raná díla, ideálně přímo debuty. Kladu důraz na hodnocení jejich dobového přijetí. Mnoho ze zkoumaných děl bylo kromě recenzí podrobena také hodnocení v rámci procesu udílení literárních cen, jejichž porotci jsou mnohdy spisovatelé předchozích generací, tedy těch, kteří tvořili poválečnou „druhou“ modernitu. Tato přímá konfrontace je velice pozoruhodnou výpovědí o momentu, ve kterém se literární vývoj v Japonsku stáčí novým směrem.

Moment geneze postmoderních tendencí v japonské literatuře a možnost jeho analýzy dále prohlubují zaměřením se na reflexi dobové literární produkce v denním tisku, neboť ten (přestože v novinách samozřejmě publikovali i významní kritici poválečné doby) nabízí do určité míry kontrast k vysoce specifickým a profilovaným debatám v literárních časopisech a vědeckých publikacích. V rámci této práce jsem zkoumání omezil především na tři největší japonské deníky, kterými jsou *Asahi šinbun* 朝日新聞, *Jomiuri šinbun* 読売新聞 a *Mainiči šinbun* 毎日新聞. Pouze ve výjimečných případech, kdy nebylo možné v těchto novinách dohledat zmínku o zkoumaném díle v době jeho publikace, jsem využil databází jiných novin.

Tímto se dostávám k tomu, jakým způsobem přistupuji ke zkoumaným textům. Výběr textů lze rozdělit do dvou větších kategorií, přičemž ta první se zabývá postmoderním předvojem, tedy díly, která předznamenala kategorii druhou, v jejímž rámci podrobuji analýze texty, jež lze označit za postmoderní kánon. Přestože se pokouším pracovat primárně s texty jako takovými, vzhledem k tomu, že se snažím definovat spíše jejich historický význam než jejich místo v bibliografii jednotlivých autorů, je potřebné do jisté míry zapracovat také jejich kontext v aktuálním světě. Proto se jako vhodná jeví teorie fikčních světů, neboť v sobě

explicitně zahrnuje teze kategorizující právě vztah textu ke světu aktuálnímu, a je tak nápomocná k tomu, abych udržel prvotní soustředění analýz a nepřekračoval horizont fikčního díla do historizujícího nebo psychologizujícího čtení (tj. snahy „odhalit“ aktuální svět díla skrze jeho čtení, či snahy přiblížit se k jednotlivým zvláštnostem autorských subjektů). Teorie fikčních světů je dostatečně flexibilní na to, abych mohl pracovat s kontextem a zároveň napříč díly, neboť neuzavírá literární svět do jeho textově gramatických hranic.

Tato studie je koncipována jako zkoumání proměn fikčních světů, a důraz tedy kladu primárně na jejich zevrubnou analýzu. Při použití teorie fikčních světů se opírám o terminologii, kterou definovali přední teoretici a teoretičky jako Lubomír Doležel, Thomas Pavel nebo Ruth Ronen. S použitím terminologie teorie fikčních světů pak na zkoumaných textech sleduji proměny v těchto základních kategoriích:

- Textury – právě textura neboli fyzická jazyková podoba fikčního světa je polem, kde se jednotlivé změny manifestovaly nejvýrazněji, a také se mu tak přirozeně dostalo velké kritické pozornosti. Jazykové znaky se ve svém významu zplošťují, literatura se učí žít ve vysoce vyvinuté vizuální kultuře, texty jsou odlehčenější a mají tendenci k fragmentaci. Tato podoba pak odráží obecný postmoderní problém „likvidní“ reality a nekonečného proudu simulakra, jak jej popsal Jean Baudrillard.
- Intensionální funkce – s proměnami textury souvisí zásadní proměny ve vnitřní organizaci jednotlivých stavebních prvků fikčního světa a způsobem, jakým texty generují významy. Vzdálením se od mimetického modelu a rozbitím rigidního vztahu mezi fikčním a aktuálním světem se proměňuje způsob jakým jsou světy konstruovány a především rekonstruovány, a právě tato změna je jednou z nejvýraznějších ve vymezeném zkoumaném období.
- Modálního nastavení – s výše uvedenými změnami a s aktuálním světem, který je stále méně hmatatelný a „reálný“ v tom nejsyrovějším slova smyslu, se samozřejmě rozměňuje i hmatatelná přítomnost takového světa jako organizované (logické) makrostruktury ve fikčním světě. V osmdesátých letech je jasná tendence ke tvorbě světů, které jsou jako makrostruktura mnohem méně „přítomné“, jejich organizace (mocenská struktura) není příčinou, kvůli které se jeho obyvatelé pouští do

konfliktu s ním, realita se ve fikčním světě stává stále méně hmatatelnou a jednotliví jeho obyvatelé ji čím dál více zpochybňují.

- Subjekt – subjekt, ať už autorský nebo vystupující v textu, měl v moderní japonské próze vždy silné místo. Právě problematika subjektu či „já“ v literatuře již od počátků moderní literatury silně rezonovala a subjekt historicky prošel vývojem od jeho zrození až po jeho poválečné potýkání se s okolním světem. V osmdesátých letech pak subjekt (jak autorský, tak fikční) ustupuje do pozadí a funkce literárního díla jako „sebevýjádření“ pomalu upadá. Proto se setkáváme, i v souvislosti s níže uvedeným metafikčním psaním, s proměnou mnoha literárních kategorií, textovou podobou počínaje, postavením autora konče.
- Ontologické hranice – souvisí se všemi třemi body uvedenými výše, neboť ontologické rozlišení mezi fikcí a aktuální realitou je také jedním ze stavebních kamenů celé fikční teorie. V osmdesátých letech dozrávají tendence japonských spisovatelů k metareferenci a narušování hranic fikčního narativu, stejně tak jako zpochybňováním vztahu mezi realitou a fikcí jako takovou, což je jednou z hlavních vlastností, respektive efektů, které v teoretické literatuře spojujeme právě s fenoménem metafikce. Přestože metafikce v Japonsku (stejně jako na západě) není fenoménem, který by byl exkluzivně spjatý s postmodernou, zůstává faktem, že přestože není metafikce jejím produktem, je jednou z jejích nejvýraznějších manifestací.

Z tohoto důvodu se v mojí práci odkazují také na mnoho teoretiků metafikce, ať je to Patricia Waugh, Linda Hutcheon, Mark Currie či jiní. Sebeuvědomělá fikce je jedním z fenoménů poválečné literatury, který plně dozrál a vykvetl až v osmdesátých letech. To byla doba, která svou politickou apatii a konzumním prostředím nahrávala do karet metafikčnímu cynismu, který je do určité míry přítomný v každém módu psaní, jež nějakým způsobem narušuje čtenářskou imerzi. Pokud si vypůjčím tezi od Wenera Wolfa, který společně se svými kolegy tvrdí, že západní kultura prožila v šedesátých letech tzv. metareferenční obrat, pak podobný obrat v Japonsku můžeme pozorovat právě v letech osmdesátých.

Struktura a obsah práce

V souvislosti s výše nastíněnými problémy a metodologií dělím svou práci na dva větší celky v rámci dvanácti kapitol. Prvních sedm kapitol je obecného charakteru, popisují a analyzují v nich základní vstupní problémy a kontext. Vytvářejí teoretický a literárně-historický základ celé práce. Kapitoly 8 až 11 se sestávají z podrobných analýz jednotlivých reprezentativních děl a dílčích analýz děl periferních. Tyto analýzy čerpají ze základu vytvořeného v první části práce a společně vytváří komplexní obraz o literárních proměnách v době geneze postmoderny.

Obsah kapitol 1 až 2 jsem shrnul v metodologické části tohoto autoreferátu. Kapitoly 3 a 4 pak popisují genezi a hlavní problémy japonské literární modernity, jak jsem je naznačil výše. Japonskou modernitu pojmám jako dvoudomý fenomén. Je potřeba rozlišovat mezi modernitou předválečnou a poválečnou, neboť je charakterizují odlišné sady problémů. Zatímco předválečná debata se točí především kolem literárních témat (jazyk, realismus, „já“), debata poválečná se již soustředí více na problematiku fikce, jejího vztahu k aktuálnímu světu a její pozice a možnosti v rámci toho dynamického a komplikovaného vztahu. Tyto problémy definuji především v jejich aktuální podobě za využití dobových textů, které fenomény reflektují v aktuálním čase.

Kapitola 5 navazuje na poválečný diskurz a formuluje základní charakteristiky prostoru osmdesátých let, kterými jsou zánik politického aktivismu v návaznosti na konec studentského hnutí na začátku sedmdesátých let, dovršení ekonomického zázraku a s ním související rozvoj spotřební kultury, rozvíjející se populární kultura. V druhé části této kapitoly kladu důraz na intelektuální klima osmdesátých let, s důrazem na postavy jako je Karatani Kódžin 柄谷行人 (*1941), Hasumi Šigehiko 蓮實重彦 (*1936), Jošimoto Takaaki 吉本隆明 (1924–2012), Ócuka Eidži 大塚英志 (*1958) nebo Asada Akira 浅田彰 (*1957). Tyto postavy do Japonska přinesly soudobé, zejména francouzské myšlení. Na příkladech jejich děl lze jasně vypořádat, jak se v Japonsku proměnilo vnímání tradičních literárních kategorií jako je „autor“ a „dílo“, směrem ke konceptům textu, diskurzu a dalším charakteristickým kategoriím poststrukturalismu.

Kapitola 6 slouží jako přehled základních obecných tendencí v literatuře osmdesátých let. Mezi ně patří silný vliv vizuální kultury, fragmentárnost narativu, hovorovost jazyka, odraz spotřební kultury viditelný v množství vlastních jmen v texturách textů, absence velkých narativů modernity jako je „národní stát“ a „národní identita“, absence konfliktu jedinec vs.

svět, či silná inklinace k metafikčním módům vyprávění, které relativizují moderní víru ve vztah autora a jeho díla a zároveň ve vztah díla k aktuálnímu světu.

V kapitole 7 se na pozadí formálního rámce postmoderny, vytvořeného na základě západních konceptů, zamýšlím nad podobou japonské postmoderny a jejího vztahu k modernitě, kterou jsem definoval v předchozích kapitolách. Z tohoto srovnání vyplývají základní charakteristiky japonských postmoderních literárních tendencí především ve vztahu k tzv. „velkým narativům“. To znamená k národnímu státu jako hlavnímu zdroji identity (i v módu konfrontace s ním), japonské literatuře jako tradici a konvenci, a zahraničí jako vnějšku, který slouží jako kontrast. V Japonsku osmdesátých let se setkáváme s tendencemi potlačovat konflikt mezi jedincem a světem na minimum, literární tradice jsou terčem parodie, zahraničí, především USA, se stalo internalizovaným prvkem, a přestává fungovat jako kontrast vůči vnitřnímu světu Japonska. Tento literární prostor pak v souvislosti s vizuální a pomíjivou kulturou spotřebního kapitalismu kultivuje jazyk, který ztrácí svou historičnost, jeho světy jsou fragmentární a vágně vymezené, a tradiční hierarchie, jak mezi populární a vážnou kulturou, tak mezi novou literaturou a kanonickými díly minulosti, se stírá.

Kapitola 8 se soustředí na analýzu děl dvou autorů, kterými jsou Murakami Rjú 村上龍 (*1952) a Nakagami Kendži 中上健次 (*1946). V jejich díle si všímám především motivů relativizace jedince a národního státu. Zatímco Murakami Rjú představuje v *Kagiri naku tómei ni čikai burú* 限りなく透明に近いブルー (Nekonečná, téměř průzračná modř, 1976) izolovaný svět mladých narkomanů, jejichž vztah s vojáky USA z nedaleké základny netvoří místo pro zkoumání identity a představuje je jako pasivní objekty nereflektující svou situaci, *Misaki* 岬 (Mys, 1976) Nakagamiho Kendžiho zavádí čtenáře do světa vyloučené skupiny *burakumin*, skrze níž zkoumá vztah jedince ztrácejícího svou individualitu pod vlivem prostředí, a dekonstruuje homogenní představu Japonska jako národního státu.

Kapitola 9 se soustředí na díla třech autorů, a to Murakamiho Harukiho 村上春樹 (*1949), Tanaky Jasua 田中康夫 (*1956) a Takahašiho Gen'ičiróa 高橋源一郎 (*1951). Murakami Haruki v díle *Kaze no uta wo kike* 風の歌を聴け (Poslouchej píseň větru, 1979) vytvořil fragmentární svět, v němž žije hrdina, který světem proplouvá, aniž by se s ním jakkoliv potýkal. Murakami zde explicitně čerpá z americké literatury, jako jeden z prvních zahrnuje texturu díla znaky odkazujícími na populární kulturu, módní značky a jiné. Jeho svět postrádá pevnou narativní strukturu, plyne spíše na principu asociace. Tanaka Jasuo v *Nantonaku, kurisutaru* なんとなく、クリスタル (Tak nějak, křišťálové, 1980) vytváří svět perspektivou vypravěčky Juri, která pracuje jako modelka. Tanakův svět je konstruován především jako

výčet produktů a míst, které má vypravěčka ráda, je řazen jako sled komentářů a konstruuje jedince, jehož vnitřní svět je primárně složen z nálad, které v něm vyvolávají položky světa vnějšího. Takahaši Gen'ičiró v *Sajónara, Gjangutači* さようなら、ギャングたち (Sbohem, Gangsteři, 1981) konstruuje fragmentární svět na hranici prózy a soudobé poezie, který je opět bez pevné narativní struktury, a je spíše volným sledem epizod, jejichž hlavním společným bodem je téma slov a jazyka. Takahaši konstruuje prostor překypující dekontextualizovanými znaky, které fungují v ahistorickém kontextu, v němž je hlavní významovou dynamikou především arbitrárnost jazyka a světa, který díky němu konstruuje.

Kapitola 10 navazuje na kapitolu předchozí, a rozvádí podrobněji především metafikční prvky v dílech výše zmíněných autorů, které přispěly k relativizaci literárního díla jako média, a jeho vztahu k aktuálnímu světu. Metafikci v tomto kontextu vnímám jako narativní mód na pomezí kritiky a fikce, který problematizuje vztah mezi fikčním a aktuálním světem a procesem literární komunikace. Nejprve v této kapitole analyzuji díla Murakamiho Harukiho a Takahašiho Gen'ičiróa, a sleduji, jakým způsobem tvoří metafikční distanc a odhalují nestálost a arbitrárnost literárního média. Hlavní pozornost v této kapitole věnuji spisovateli Kobajašimu Kjódžimu 小林恭二 (*1957) a jeho novele *Šósecu den* 小説伝 (Příběh o jednom románu, 1986), v němž zpracovává příběh o nalezení nejdelšího románu na světě, a mediálního poprasku, který se kolem něj odehrál. Kobajaši vybočuje z logocentrického a antropocentrického rámce moderní fikce, neboť jeho hlavní „postavou“ je text, vytrhuje literární komunikaci z intimního prostředí četby do hlučného prostředí masmédií, a paroduje nekonečnost četby jako procesu, stejně jako bezmocnost románu vůči komplexnímu světu.

Kapitola 11 se zaměřuje na nejprímější konfrontaci mezi moderním a postmoderním, která se projevila v reflexi dědictví šedesátých let. Nejprve se zaměřuji na dva přímé účastníky, Murakamiho Harukiho a Takahašiho Gen'ičiróa. Zatímco Murakami Haruki ve svých dílech reflektuje šedesátá léta jako vzpomínku a stín, který na jeho hrdinech ulpívá i dlouho poté, Takahaši Gen'ičiró je dekonstruuje z hlediska opětovné dekontextualizace znaků a nestálého vztahu mezi minulostí, jazykem a jeho arbitrárním vztahem ke světu. Oba pak svá šedesátá léta zbavují explicitně politického náboje. Posledním rozebíraným autorem je Šimada Masahiko 島田雅彦 (*1961), který sice šedesátá léta jako student neprožil, ale ve svém debutovém díle *Jasaši sajoku no tame no kijúkjoku* 優しいサヨクのための嬉遊曲 (Divertimento pro laskavou levici, 1983) parodoval levicové aktivisty v nové době. Levicový aktivismus v době hojnosti vykreslil jako hru, jako něco nevážného, co nemá nic společného s politickým aktivismem poválečným.

Závěr

Z analýz vyplynul především fakt, že postmoderní tendence v japonské literatuře naplňují předpokládaný reaktivní charakter, který lze dát do souvislosti s konkrétními charakteristikami japonské literární modernity. Za prvé je to dekonstrukce subjektu, který je v osmdesátých letech méně profilovaný, a hlavním prostorem jeho konstrukce není konflikt s vnějším světem, ani introspektivní stažení se ze světa. Tyto hranice se stírají, subjekt je definován mnohem více polohou emocionální spíše než intelektuální. Oproti tomu složka světa je často redukována na fragmentární obrazy, či izolované prostory, které nemají hlubší kontext. Tradiční dichotomie vnitřku a vnějšku (Japonska/západu) byly rozbity, tento kontrast přestal být určujícím. „Japonsko“ jako zdroj identity je buď ignorováno, či marginalizováno a relativizováno. Modální nastavení těchto světů jsou velmi rozvolněná, čím dál více se vzdalují mimetickému realismu.

Na úrovni textury světů se množí používání přejatých slov, převážně z angličtiny, stejně tak slov, která přímo reflektují spotřební kulturu. Jazykové prostředky, které konstruují fikční světy osmdesátých let jsou blíže hovorovému jazyku než kdy dřív. Efekt významového zplošťování textury a časté dekontextualizace vlastních jmen je, v kombinaci s výše zmíněnými fenomény, patrný ve ztrátě historičnosti jednotlivých světů.

Nejvíce napřímo se tento reaktivní charakter postmoderního fenoménu projevil ve způsobu konstrukce světů odkazujících přímo či nepřímo na šedesátá léta, která jsou do jisté míry symbolickou kulminací moderních problémů v Japonsku. Toto se projevuje u autorů, kteří byli přímo svědky studentských a politických bouří, i u autorů, kteří od nich mají generační odstup.

Všechny výše zmíněné aspekty pak sdružují často se objevující metafikční prvky, které podtrhují relativizaci a konfrontaci s konvencemi, stejně tak jako často se objevující intertextuální a parodické odkazování na (nejen) literaturu předchozích generací. Podobně přímá konfrontace je v dějinách japonské literatury bezprecedentní. Moderní žánry a velké narativy jsou tak zpochybňovány a relativizovány, stírají se klasické hierarchie. Příčiny lze pozorovat nejen v konfrontaci se světovou postmodernou, ale také ve faktu, že se jedná o první generaci autorů narozených po válce, jimž je japonský moderní projekt, včetně jeho literatury, cizí, a oni sami vycházejí z jiných zdrojů. Tendence osmdesátých let ovlivnily výrazně podobu literatury devadesátých let a dále.

Seznam použité odborné literatury

Literatura v japonštině

Andó, H. (2015). *Nihon kindai šósecu ši*. Tókjó: Čúó kóron šinša.

Andó, H. (2015). „*Wataši*“ *wo cukuru: Kindai šósecu no kokoromi*. Tókjó: Iwanami šinšo.

Azuma, H. (2001). *Dóbucuka suru posuto modan*. Tókjó: Kódanša.

Azuma, H. (2009). *Gému teki riarizumu no tandžó*. Tókjó: Kódanša.

Azuma, H., Ičikawa, M., Ósawa, S., Fukušima, R. (2017). *Gendai Nihon no hihjó, 1975--2001*. Tókjó: Kódanša.

Čiba, Š., Cubouči, J. (2003). *Nihon kindai bungaku hjóron sen: meidži-taišó hen*. Tókjó: Iwanami bunko.

Čiba, Š., Cubouči, J. (2004). *Nihon kindai bungaku hjóron sen: šówa hen*. Tókjó: Iwanami bunko.

Etó, D. (1993). *Seidžuku to sóšicu: "haha" no hókai*. Tókjó: Kódanša.

Etó, D. (1979). *Ketteiban Nacume Sóseki*. Tókjó: Šinčó bunko.

Etó, D. (1984). *Džijú to kinki*. Tókjó: Kawade šobó šinša.

Fukuda, K. (2003). *Gendai bungaku*. Tókjó: Bungei šundžú.

Gendaiši tečó tokušúban (2003). *Takahaši Gen'ičiró*. Tókjó: Šičóša.

Hasumi, Š. (2018). *Monogatari hihjó džosecu*. Tókjó: Kódanša bungei bunko.

Hasumi, Š. (1988). *Monogatari ron = hihjó ron*. Tókjó: Seidoša.

Hasumi, Š. (1989). *Šósecu kara tooku hanarete*. Tókjó: Fukutake bunko.

Isoda, K. (1986). *Sajoku ga sajoku ni naru toki*. Tókjó: Šúeiša.

Isoda, K. (1983). *Sengo ši no kúkan*. Tókjó: Šinčó senšo.

Itó, S. (2006). *Šósecu no hóhó*. Tókjó: Iwanami bunko.

- Jošimoto, T. (2013). *Masu imédži ron*. Tókjó: Kódanša bungei bunko.
- Kawamura, M. (1995). *Sungo bungaku wo tou: sono taiken to rinen*. Tókjó: Iwanami senšo.
- Kawamura, M. (1998). *Sengo hihjó ron*. Tókjó: Kódanša.
- Karatani, K. (1990). *Šúen o megutte*. Tókjó: Fukutake šoten.
- Karatani, K. (1984). *Hihjó to posutomodan*. Tókjó: Fukutake šoten.
- Karatani, K. (1991). *Han bungaku ron*. Tókjó: Kódanša gakudžucu bunko.
- Karatani, K. (2008). *Teihon Nihon kindai bungaku no kigen*. Tókjó: Iwanami gendai bunko.
- Kasai, K. (1992). *Šúen no owari: 1991 bungaku teki kósacu*. Tókjó: Fukutake šoten.
- Kató, N. (1997). *Haisengo ron*. Tókjó: Kódanša.
- Kató, N. (1988). *Kimi to sekai no tataikai de wa, sekai ni šien sejo*. Tókjó: Čikuma šobó.
- Kató, N. (2004). *Šósecu no mirai*. Tókjó: Asahi šinbunša.
- Kató, N. (2004). *Tekusuto kara tooku hanarete*. Tókjó: Kódanša.
- Kató, Š. (1979). *Nihon bungakuši džosecu*. Tókjó: Heibonša.
- Kobajaši, H. (2004). *X he no tegami – watakuši šósecu ron*. Tókjó: Šinčo bunko.
- Kojano, A. (2010). *Gendai bungaku ronsó*. Tókjó: Čikuma senšo.
- Kojano, A. (2003). *Han bungei hjóron: bundan o tooku hanarete*. Tókjó: Šin'jóša.
- Macuzawa, M. (1989). *Haruki, Banana, Gen'ičiró: džidai no kandžusei wo jurasu miccu no šigunaru*. Tókjó: Seikjúša.
- Mihaši, T. (2010). *Rodžó no zenkjótó*. Tókjó: Kawade bukkusu.
- Murakami, H. (1997). *Gunzó nihon no sakka: 26*. Tókjó: Šógakkan.
- Murakami, R. (1998). *Gunzó nihon no sakka: 29*. Tókjó: Šógakkan.
- Nakamata, A. (2002). *Posuto Murakami no Nihon bungaku =: Japanese literature after the Murakami revolution*. Tókjó: Asahi šuppanša.

- Nakamura, M. (2019). *Fúzoku šósecu ron*. Tókjó: Kódanša bungei bunko (elektronické vydání).
- Nakazawa, S. (2003). *Čibetto no mócaruto*. Tókjó: Kódanša.
- Nišikawa, N. (1988). *Nihon no sengo šósecu: haikjo no hikari*. Tókjó: Iwanami šoten.
- Ócuka, E. (2004). *"Otaku" no seišinši: 1980 nendai ron*. Tókjó: Kódanša gendai šinšo.
- Ócuka, E. (1997). *Sabukaručá bungaku ron*. Tókjó: Asahi šinbunša.
- Ócuka, E. (2002). *Teihon monogatari šóhiron*. Tókjó: Kadokawa šoten.
- Ómori, N., Tojozaki, J. (2004). *Bungaku šó mettagiri*. Tókjó: Paruko.
- Ósawa, M. (2008). *Fukanósei no džidai*. Tókjó: Iwanami šinšo.
- Saitó, M. (2006). *Bundan aidoru ron*. Tókjó: Bunšun bunko.
- Saitó, M. (2016). *Nihon no dó džidai šósecu*. Tókjó: Iwanami šinšo.
- Saitó, M., Narita, R. ed. (2016). *1980 nendai*. Tókjó: Kawade bukkusu.
- Sasaki, A. (2016). *Nippon no bungaku*. Tókjó: Kódanša.
- Sasaki, A. (2009). *Nippon no šisó*. Tókjó: Kódanša.
- Suzuki, S. (1994). *Nihon no „bungaku“ wo kangaeru*. Tókjó: Kawade senšo.
- Takahaši, T. (1989). *Bungaku no mikuroporitikusu: Šówa, posutomodan, tósó*. Tókjó: Renga šobó šinša.
- Tanaka, K. (2005). *Ano sendžó o koete: Nihon gendai bungaku ron*. Tókjó: Kódanša.
- Uno, C. (2011). *Zero nendai no sózórjoku*. Tókjó: Hajakawa bunko.
- Urata, K. (2015). *Mikan no Heisei bungaku ši: Bungei kiša ga mita bundan sandžúnen*. Tókjó: Hajakawa šobó.

Časopisecké publikace v japonštině

Aeba, T., Sakagami, H. (1976) *Taidai džihjó – Kankaku to fúzoku wo koeru: Nozu Sadamu „Tamari no hana“, Murakami Rjú „Kagiri naku tómei ni čikai burú“*. Bungaku kai 30 (7) p. 234–249

Aizawa, K., Kagejama, K., Kamidžó, S., Kurokawa, S. (1989). *Zadankai Umai ka, mazui ka, usui súpu: Murakami Haruki, Kobajaši Kjódži, Jošimoto Banana, Jamada Eimi, Šimada Masahiko ni cuite*. Šin Nihon bungaku 44 (4) p. 116–123

Akijama, Š. (1981) *Mirjoku areba, kizu fukaši*. Gunzó 36 (12) p. 124–125

Andó, H. (1996). *Kobajaši Kjódži „Šósecu den“: Gensó šósecu wo jomu*. Kokubungaku: kaišaku to kjózai no kenkjú 41 (9) p. 168–169

Cukimura, T. (1979). *Šúdžiteki seišun no gjakusecu: Murakami Haruki „Kaze no uta wo kike“*. Gunzó 34 (10) p. 290–291

Cušima, J., Saeki, Š., Sakagami H. (1983) *Sósaku gappjó: Ii Naojuki „Kusa kanmuri“, Šimada Masahiko „Jasaši sajoku no tame no kijúkjoku“*. Gunzó 38 (9) p. 308–324

Čikuši, T. (1984). *Wakamono tači no kamigami: Šimada Masahiko*. Asahi journal 26 (31) p. 47–51

Etó, D. (1974). „*Fonii*“ *kó*. Bungaku kai 28 (6) p. 194–199

Etó, D. (1976). *Murakami Rjú – Akutagawa šó no nansensu*. Sandé Mainiči 55 (33) p. 136–138

Etó, D. (1980). *Sansaku wo dódži ni osu*. Bungei 19 (12) p. 268–269

Furui, J. (1984). *Dandan tegotae ga....* Kaien 3 (11) p. 70–71

Habara, J. (1982). *Vaniššingu pointo bungaku 1976 – Hójó kazoku kara Kagiri naku tómei ni čikai burú he*. Gunzó 37 (5) p. 480–491

Isoda, K. (1970). *Džunbungaku ronsó: hitocu no džidai no šúen*. Kokubungaku: kaišaku to kanšó 35 (7) p. 132–137

Itó, S. (1961). „*Džun*“ *bungaku wa sonzai ši uru ka*. Gunzó 16 (11) p. 180–187

- Jošijuki, D. (1979) *Hitocu no šúkaku*. Gunzó 34 (6) p. 119
- Kató, N., Kurokawa, S. (1989). *80 nendai no kotoba: „bunšó jomihon“ kara tooku hanarete*. Šisó to kagaku (123). p. 7–26
- Kawamura, D., Hatajama, H. (1975). *Taidan džihjó: Nakagami Kendži „Misaki“, Komacu Norio „Hoozuki“, Tatemacu Wahei „Hikari nioi mičite jo“*. Bungaku kai 29 (11) p. 216–231
- Kawamura, D., Sakagami, H., Sata, I. (1976) *Dokušo teidan: Nakagami Kendži „Misaki“, Nakano Kódži „Burjúgeru he no tabi“*. Bungei 15 (5) p. 202–222
- Kawašima, I. (1976). *Wakai sedai no bungaku no tandžó*. Šio (203) p. 344–346
- Kanno, A., Miki, T., Ueda, M. (1979). *Sósaku gappjó: „Kaze no uta wo kike“ Murakamih Haruki, „Hiasobi“ Tatemacu Wahei*. Gunzó 34 (7) p. 334–356
- Karatani, K., Kawamura, D., Nakagami, K. (1982). *Sósaku gappjó: Nagi Keiši „Hasui“, Takahaši Gen'ičiró „Sajónara, Gjangutači“, Fukuda Sači „Hjakuairo megane“*. Gunzó 37 (1) p. 407–422
- Kindai bungaku dódžin. (1946). *Bungaku to gendžicu: Kurahara Korehito wo kakonde*. Kindai bungaku 1 (1) p. 18–30
- Kobajaši, K., Šimada, M. (1986) *Warera no mezasu bungaku: Šimada Masahiko vs. Kobajaši Kjódži*. Bungaku kai 40 (10) p. 158–178
- Kodžima, N. (1980). *Nišurui no sakuhin*. Bungei 19 (12) p. 267–268
- Kókami, Š. (1986). „Šósecu den – Džun'ai den“ *Kobajaši Kjódži: Mó hito hineri....* Šinčo 83 (6) p. 250
- Komori, J. (1993). *Kiči – sensó – jokubó no vidžon*. Koku bungaku 38 (3) p. 39–45
- Kuroi, S. (1981). *Čóhen šósecu no arikata*. Gunzó 36 (12) p.127
- Macumoto, K. (1983). *Kotoba no teikei no hisomu „kokka“: Mišima Jukio kara Murakami Haruki, Šimada Masahiko made*. Šinčo 81 (11) p. 305–317
- Maruja, S. (1979). *Atarašii Amerika šósecu no eikjó*. Gunzó 34 (6) p. 118–119

- Mijauči, J. (1976). *Inši džakjó jo sajónara: „Kagiri naku tómei ni čikai burú wo jomu*. Bungei 15 (9) p. 216–220
- Miura, T. (1984). *Kansó*. Kaien 3 (11) p. 72–73
- Nakamura, Š. (1984). *Atarašii bungaku sedai*. Kaien 3 (11) p. 70
- Noma, H. (1980). *Džinsei wa „šúdžin no uta“*. Bungei 19 (12) p. 270
- Numata, T. (1976). *„Fušiwase“ no kózu: Nakagami Kendži „Misaki“ ni cuite*. Minšu bungaku (129). p. 133–137
- Sasaki, K. (1981). *Čóhen šósecu to wa*. Gunzó 36 (12) p.128
- Sasaki, K. (1979). *Karukute keihaku narazu*. Gunzó 34 (6) p. 115–116
- Sata, I. (1979). *Senpjó*. Gunzó 34 (6) p. 116
- Setouči, H. (1984). *Mirai no kanósei he kakeru*. Kaien 3 (11) p. 73
- Suga, H. (1986). *Šohjó: Kobajaši Kjódži „Šósecu den; Džun'ai den“*. Bungei 25 (2) p. 357–358
- Šimada, J. (1976). *Kagiri naku karappo na seišun no danpen*. Bunka hjóron 185 p. 95–99
- Šimao, T. (1979). *Sengokan*. Gunzó 34 (6) p. 117
- Šimao, T. (1980). *Sengokan*. Bungei 19 (12) p. 269–270
- Šinčo džúran. (1976). *Dóteki na hakurjoku to jokusei no kiita hičči*. Kikan geidžucu 10 (2) p. 100–101
- Šinfune, K. (1984). *Šósecu no naka no „sajoku“*. Minšu bungaku (220) p. 158–166
- Šóno, J. (2002). *Don kihóte no kankan gakugaku*. Gunzó 57 (6) p. 216–227
- Takahaši, H. (1976). *Šuppacu to seikan: Jošijuki Džunnosuke „Osorošii bašo“, Okamacu Kazuo „Šikanošima“, Nakagami Kendži „Misaki“, Nakano Kódži „Brjúgeru he no tabi“*. Gunzó 31 (5) p. 254–260
- Takeda, S. (1986). *„Sekai“ no rinkaku: Murakami Haruki, Šimada Masahiko wo čúšin ni*. Bungaku kai 40 (10) p. 182–205

Tomioka, K. (1987). *Kindai šósecu no reido: Šimada Masahiko, Kobajaši Kjódži no bungaku sedai*. Bungaku kai 41 (9) p. 196–212

Utoo, T. (1976). *Bungaku teki tói ni cucunda poruno šósecu*. Bunka hjóron 185 p. 91–95

Óba, M. (1984). *Hóga*. Kaien 3 (11) p. 71–72

Óba, M. (1981). *Sedai no hjógen*. Gunzó 36 (12) p.125–126

Óe, Kenzaburó hoka. (1983). *Akutagawa šó senkó keika: senpjó (dai 89 kai Šówa 58 nendo džóhanki Akutagawa šó kettei happjó)*. Bungei šundžú 61 (10) p. 327–332

Zenkoku šoten meguri. (1981). *Tanaka Jasuo „Nantonaku, kurisutaru“*. Cukuru 11 (4) p. 188–189

Novinové články v japonštině

Aeba, T. (1976). *Bungaku to džidai no kakawari: „gun“ tošite no ningen cuikjú, soko ni „kuraku ucukušii kao“ ga*. Jomiuri šinbun: 22.3.1976 (júkan), s.5

Aizawa, M. (1981). *„Boku no sedai“ to ikkacu šinaide*. Asahi šinbun: 11.2.1981 (čókan), s.14

Akijama, Š. (1976). *Nidžú dai sakka tódžó: ningen no jasašisa wo motomete, atarašii kandžusei no nami*. Jomiuri šinbun: 7.6.1976 (júkan), s.5

Araki, N. (1981). *Hakkiri to fujukai ni natta*. Asahi šinbun: 28.1.1981 (čókan), s.14

Dokutoku no riaru na bjóšucurjoku (1976). Asahi šinbun: 1.3.1976 (čókan), s.10

Hirano, K. (1961). *Bungei zašši no jakuwari: Gunzó 15 šúnen ni josete*. Asahi šinbun: 13.9.1961, s.7

Isoda, K. (1985). *Hjówareta ga tasai: Nogami ši no kengo na riarizumu, džikkenteki fikušon, Murakami ši sakuhin*. Jomiuri šinbun: 10.12.1985 (júkan), s.7

Išikuro, I. (1981). *Katte na kaišaku ni šiššó*. Asahi šinbun: 11.2.1981 (čókan), s.14

Jamazaki, M. (1985). *Ši no kage wo otta sonzai: honomieru osore to kodoku*. Asahi šinbun: 26.7.1985 (júkan), s.7

Kokusai sen: Kagiri naku tómei ni čikai burú no eijaku ga kankó. Mainiči šinbun: 19.10.1977 (júkan), s.5

Kagiri naku kjomu ni čikaku. Asahi šinbun: 25.9.1976 (čókan), s.5

Kató, Š. (1976). *Kinki wo jabutte, akarui: naizaika sareta ničibei kankei*. Asahi šinbun: 26.8.1976 (júkan), s.7

Kurisutaru ha (1981). Jomiuri šinbun: 17.3.1981 (čókan), s.5

Nišimura, S. (1981). *Cukurareta? „kurisutaru“ kankaku*. Asahi šinbun: 21.1.1981 (čókan), s.14

Ogawa, M. (1981). *Naze minasan muki ni naru no*. Asahi šinbun: 18.2.1981 (čókan), s.14

Óoka, M. (1975). *Rekiši no akumu „džinšin onosae“, gjóma ni uneru „či“ no aizó*. Asahi šinbun: 25.9.1975 (júkan) s.3

Óoka, M. (1976). *Saike wo gengo de hjógen: zubanuketa kankaku no surudosa*. Asahi šinbun: 24.5.1976 (júkan), s.5

„Taijó no kisecu irai no „šógeki““ Akutagawa šó ni Murakami Rjú ši (1976). Mainiči šinbun: 6.7.1976 (čókan), s.23

Takahaši, H. (1976). *Šósecu kotoši besuto 3*. Jomiuri šinbun: 20.12.1976 (júkan), s.9

Takezawa, T. (1981). *Tanaka kun no rikirjó hjóka*. Asahi šinbun: 18.2.1981 (čókan), s.14

Tomioka, H. (1981). *Togisumasareta kankaku wa taisecu*. Asahi šinbun: 11.2.1981 (čókan), s.14

Sajoku wa šindžótekina hankenrjoku, džókenteki na sajoku mo šindžinai: Šimada Masahiko ni kiku (1983). Mainiči šinbun: 1.9.1983 (júkan), s.5

Sajoku wo sajoku ni kaeta atarašisa dake de wa nai (1983). Nikkei sangjó šinbun: 2.11.1983, s.5

Sameta me ni otona no čisei (1981). Asahi šinbun: 10.1.1981 (júkan), s.4

Seidzuku wo šimesu sakuhinšú: omogurušii sekai kara no dappi ka (1976). Jomiuri šinbun: 15.3.1976 (čókan), s.9

Sengo umare hacu no džušó (1976). Jomiuri šinbun: 15.1.1975 (čókan), s.22

Suzuki, N. (1981). *Suišó ni mo „hanšakaku“*. Asahi šinbun: 11.2.1981 (čókan), s.14

Ucukušii činkon no monogatari (1986). Asahi šinbun: 20.4.1986 (čókan), s.28

Wakasa hazumu saiki no hassan (1979). Asahi šinbun: 12.8.1979 (čókan), s.11

Literatura v ostatních jazycích

Anderson, B. (1991). *Imagined Communities*. London: Verso.

Alvarez-Faedo, M., Monnickendam, A., Penas-Ibanez, B. ed. (2016) *Cultural Hybrids of (Post)Modernism: Japanese and Western Literature, Art and Philosophy*. Bern: Peter Lang.

Anderson, P. (1998). *The Origins of Postmodernity*. London: Verso.

Baudrillard, J. (2001). *Dokonalý zločin*. Olomouc: Periplum.

Bauman, Z. (2003). *Intimations of Postmodernity*. Routledge.

Bertens, H. (2005). *The Idea of the Postmodern: A History*. London and New York: Routledge.

Borges, J.L. (1998). *Collected Fictions*. New York: Penguin Books.

Cassegard, C. (2007). *Shock and Naturalization in Contemporary Japanese Literature*. Kent: Global Oriental.

Currie, M. ed. (2013). *Metafiction*. New York: Routledge

Denoon, D., Hudson, M., McCormack, G., Morris-Suzuki, T. ed. (2001). *Multicultural Japan: Palaeolithic to Postmodern*. Cambridge University Press.

Doležel, L. (2003). *Heterocosmica: Fikce možné světy*. Praha: Karolinum.

Erl, A., Nünning, A. ed. (2008). *Cultural Memory Studies: An International and Interdisciplinary Handbook*. Berlin: Walter de Gruyter.

- Fujii, J. (1993). *Complicit Fictions: The Subject in the Modern Japanese Prose Narrative*. Berkeley: University of California Press.
- Gabriel, Philip. (2006). *Spirit Matters: The Transcendent in Modern Japanese Literature*. Honolulu: University of Hawai'i Press.
- Gorak, J. (1991). *The Making of Modern Canon: Genesis and Crisis of a Literary Idea*. London: Athlone Press.
- Hart, J. (2012). *Fictional and Historical Worlds*. Palgrave Macmillan.
- Hassan, I. (1982). *The Dismemberment of Orpheus: Toward a Postmodern Literature*. Madison: The University of Wisconsin Press.
- Hutcheon, L. (1988). *A Poetics of Postmodernism: History, Theory, Fiction*. New York: Routledge.
- Hutcheon, L. (1985). *Narcissistic Narrative: A Metafictional Paradox*. Methuen Publishing.
- Hutcheon, L. (2002). *The Politics of Postmodernism*. London and New York: Routledge.
- Jameson, F. (2016). *Postmodernismus neboli kulturní logika pozdního kapitalismu*. Praha: Rybka.
- Kolbas, E.D. (2001). *Critical Theory and Literary Canon*. Boulder: Westview Press.
- Lyotard, J. (2002). *Návrat a jiné eseje*. Praha: Herrmann & synové.
- Lyotard, J. (1984). *The Postmodern Condition: A Report on Knowledge*. Minneapolis: University of Minnesota Press.
- Miyoshi, M. (1991). *Off Center: Power and Culture Relations between Japan and the United States*. Cambridge: University of Harvard Press
- Miyoshi, M., Harootunian, H. D. ed. (1991). *Japan in the World*. Duke University Press.
- Moretti, F. (2015). *Distant reading*. London: Verso.
- Moretti, F. (2015). *Grafy, mapy, stromy: abstraktní modely literární historie*. Praha: Karolinum.

Murakami, F. (2009). *Postmodern, Feminist and Postcolonial Currents in Contemporary Japanese Culuture: A Reading of Murakami Haruki, Yoshimoto Banana, Yoshimoto Takaaki and Karatani Kojin*. London: Routledge.

Napier, S. (2005). *The Fantastic in Modern Japanese Literature: The Subversion of Modernity*. London and New York: Routledge.

Pavel, T. G. (2012). *Fikční světy*. Praha: Academia.

Ronen, R. (2006). *Možné světy v teorii literatury*. Brno: Host.

Ryan, M.-L., (2015). *Narativ jako virtuální realita: Imerze a interaktivita v literatuře a elektronických médiích*. Praha: Academia.

Snyder, S., Gabriel, P. (1999). *Ōe and Beyond: Fiction in Contemporary Japan*. University of Hawai'i Press.

Stewart, G. (2020). *Book, Text, Medium: Cross-Sectional Reading for a Digital Age*. New York: Cambridge University Press.

Treat, J. W. (2018). *Rise and Fall of Modern Japanese Literature*. University of Chicago Press.

Waugh, P. (1984). *Metafiction: the Theory and Practice of Self-Conscious Fiction*. London: Routledge.

Yokota-Murakami, T. (2018). *Mother-Tongue in Modern Japanese Literature and Criticism: Toward a New Polylingual Poetics*. Palgrave Macmillan.

Časopisecké publikace v ostatních jazycích

Harris, W.V. (1994). What Is Literary „History“? *College English*, 56(4), pp.434–451.
<https://doi.org/10.2307/378337>

Iwamoto, Y. (1993). A Voice from Postmodern Japan: Haruki Murakami. *World Literature Today*, 67(2), 295–300. <https://doi.org/10.2307/40149070>

McKnight, A. (2006). Imperial Syntax: Nakagami Kenji's "Monogatari" and Modern Japanese Literature as Ethnography. *Discourse*, 28(1), 142–165. <http://www.jstor.org/stable/41389744>

Sakurai, E. (1988). Japan's New Generation of Writers. *World Literature Today*, 62(3), 403–407. <https://doi.org/10.2307/40144288>

Straus, N. P. (2018). What is or was Postmodern Fiction? Murakami after Borges. *Mosaic: An Interdisciplinary Critical Journal*, 51(1), 87–102. <https://www.jstor.org/stable/90021827>

Strecher, M. C. (1998). Beyond "Pure" Literature: Mimesis, Formula, and the Postmodern in the Fiction of Murakami Haruki. *The Journal of Asian Studies*, 57(2), 354–378. <https://doi.org/10.2307/2658828>

Tansman, A. (1998). History, Repetition, and Freedom in the Narratives of Nakagami Kenji. *Journal of Japanese Studies*, 24(2), 257–288. <https://doi.org/10.2307/133235>

Yamada, M. (2011). John Lennon vs. The Gangsters: Discursive Identity and Resistance in the Metafiction of Takahashi Gen'ichirō. *Japanese Language and Literature*, 45(1), 1–30.

Yamada, M. (2014). "Sophisticated Masochism" in the Work of Shimada Masahiko. *Japanese Language and Literature*, 48(2), 175–203. <http://www.jstor.org/stable/24394404>

Seznam publikační a odborné činnosti

Příspěvky na konferencích

Gendžicu no parafurēzu: Sajónara, Gjangutači no sówa teki na kózó, příspěvek na konferenci *Ibunka kenkjú to nihongaku*, Ochanomizu University, Tokio, prosinec 2015.

Rice as a symbol of national identity in Abe Kazushige's Shinsema, příspěvek na mezinárodní konferenci *Food in Japanese Studies*, FF UK, Praha, březen 2016.

Visions of Tōkyō in 1980's Japanese Literature, příspěvek na mezinárodní konferenci *Iaponica Brunensia 2019*, Masarykova univerzita, září, 2019.

Rekiši to fikušon no aida: Kurokawa Sō „Ansacuša tači“ ni miru šidžicu to kjokó no kankei, příspěvek na konferenci *Hósei daigaku kokubungakukai taikai*, Hosei University, Tokio, červenec 2019.

Rethinking Modern Japanese Literature: Images of Modern Literature in 1980's Japan, příspěvek na mezinárodní konferenci *Iaponica Brunensia 2021*, Masarykova univerzita, září, 2021.

Odborné články

Gendžicu no parafurézu: Sajónara, Gjangutači no sówa teki na kózó. Hikaku Nihongaku kjóiku sentá kenkjú nenpó, dai 12 gó, Tókjó: Očanomizu daigaku, 2016, p.92–98

Rekiši to fikušon no aida: Kurokawa Sō „Ansacuša tači“ ni miru šidžicu to kjokó no kankei. Nihon bungaku šijó, 101, Tókjó: Hósei daigaku kokubungakukai, 2020, p.46–62

Ostatní publikace

Kokoro Nacume Sósekiho a duch období Meidži (doslov). in: Nacume, Sóseki. *Kokoro*. Překlad Michael Weber. Praha: Vyšehrad, 2020, p.309–331

Sbohem, Gangsteři a proměny japonské literatury v osmdesátých letech (doslov). in: Takahaši, Gen'ičiró. *Sbohem, Gangsteři*. Překlad Anna a Igor Cimovi. Praha: Argo, 2021, p.341–368

Odborné stáže

Duben 2017–duben 2019: stipendium japonské vlády na univerzitě Hósei v Tokiu.

Překlady

Takahaši, Gen'ičiró. *Sbohem, Gangsteři*. Praha: Argo, 2021, společně s Anna Cima.

Šimada, Sódži. *Případ astrologických vražd*. Praha: Paseka, 2021, společně s Anna Cima